

[Connie Hedegaard]

ve særlig høj prioritet? Var det drømmen, var det utopien, som gik i opfyldelse?

Fra konservativ side har vi altid være uenige med dem, der accepterede Christiania, ikke mindst da landets lovgivende forsamling i 1978 blæste på Højesterets beslutning. Men selv i erkendelse af disse forskellige udgangspunkter må vi i dag sige, at vi ganske enkelt ikke forstår, at Socialdemokratiet vil blive ved med at sanktionere, hvad der i dag er virkeligheden på Christiania. Det er faktisk det, man gør ved at komme med en dagsorden, som kun indeholder ganske få punkter og i øvrigt udtrykker tro på, at det blot er et spørgsmål om et par millioner kroner og lidt mere tid, inden forholdene bliver lovliggjort, kalder man det, normaliseret ville andre kalde det.

Men prøv lige at spørge den socialdemokratiske kernevælger på Christianshavn – vi har forstået, at der faktisk er en partiforening derude – hvad han eller hun mener om den dagsorden. Prøv at spørge på Vesterbro eller i Køge, eller måske i Sønderjylland, hr. Qvist Jørgensen. Eller måske man skulle have spurgt formanden for hovedstadens socialdemokrater, Poul Øland. Vi kan se, at der er mange socialdemokrater, for hvem begreber som retssikkerhed, retfærdighed og solidaritet stadig har stor betydning.

Ærlig talt tillader jeg mig at tro, at regeringspartierne i denne sag har opbakning langt ind i det socialdemokratiske vælgerkorps, hvor retssikkerhed ikke er noget, man blot trækker på skulderen af.

Det er ikke, fordi Christiania ikke har fået chancer nok. Gang på gang er fristen for Christiania blev forlænget, og hvad er der sket? Større og større forfald, større og større elendighed, mere og mere vold og kriminalitet og mere og mere ulykke, mindre og mindre idealisme og plads til idealisme. Så er det et lig i cementen, der bringer Christiania i søgelyset, så er det et rockeropgør, så et mord, man ikke rigtig kan finde motivet til, så er det hash og narkohandel, beslaglæggelse af tyvekoster eller af våben, alt lige fra maskinpistoler over håndgranater til sprængstoffer, så er det andre større og mindre overtrædelser af alskens love, indtil det er en politimand, der får en brosten i hovedet eller en linje otte, der bliver overfaldet.

Jamen ansvarlige politikere kan da ikke nøjes med at trække på skuldrene. I sin grundvold

er Christiania i fundamental strid med dansk retsbevidsthed.

Naturligvis kan man ikke efter 16 år afvikle Christiania, eksperimentet, der slog fejl, fra den ene dag til den anden. Det kræver nogle år, bl.a. af hensyn til de skæbner, der af den ene eller den anden, ofte dybt beklagelige grund er havnet på Christiania. Selvfølgelig smider man ikke hundredvis af mennesker, hvoraf mange er uden fast job eller uden uddannelse og uden holdepunkter og ofte dybt afhængige af det offentlige eller det sociale system, på gaden fra den ene dag til den anden. Det er selvsagt uladssiggørligt.

Det samfund, som christianitterne så ofte har taget afstand fra, er faktisk så rummeligt og så socialt bevidst og ansvarligt, at det naturligvis sørger for genhusning af de udsatte familier. Da det ikke kan ske fra den ene dag til den anden, og da vi samtidig synes, at forholdene på Christiania må forbedres øjeblikkeligt, må der andre foranstaltninger til.

Overbevillingsnævnet holder møde den 8. december og skal her bl.a. diskutere Christianias beværetninger. Også Socialdemokratiet må da acceptere, at finder man stadig ingen løsning, ja, så må beværetningerne lukkes. Restauranterne i Christiania er fine forretninger, og det burde de selvfølgelig også være, eftersom der ikke opkræves afgifter, moms eller skat.

Kan Socialdemokratiet virkelig forsvare en lex Christiania på dette område? Og hvad siger Socialdemokratiet til cykelbyggeren inde i Sankt Peders Stræde om, at cykelbyggeren på Christiania har bedre vilkår end han rent økonomisk? Hvad siger man til familiefaderen i Århus, der beklageligvis har fået lagt et par centimeter for meget på carporten, og som så får besked på at rive den ned af hensyn til diverse regulativer? Hvordan forklarer man ham, at på Christiania accepteres det, at man overtræder alverdens byggeforskrifter og alverdens fredningsbestemmelser ved f.eks. nybyggeri på Voldarealet?

Det er da meget godt at tale om bygningsstandsættelse, men er det tilstrækkeligt? Hvor længe har Socialdemokratiet tænkt sig at affinde sig med overtrædelserne? Hvor længe vil Socialdemokratiet tage ansvar for, at området ikke er tilgængeligt for almindelig retshåndhævelse? Jamen problemerne er altså her og nu, og de kræver løsninger øjeblikkeligt.